

staaer sin Prøve og er rimeligviis affattet af vor høitagtede Finanzminister; det er Sandhed, hvad deri er sagt. Der maa ikke gives noget Interimistikk, ikke noget Halvt, men der skal gives noget Heelt og Guldstændigt, forat de fremmede Capitaler, der skulle sættes i Handelen til Islands Belvære, kunne blive det uden Frygt for at der imorgen eller iovermorgen skal udfomme en ny Lov. Det er det, som ligger mig paa Hjerte som Folkerepræsentant her i Danmarks Rigsdag, at Islands Sag skal være vor Sag, og denne Tanke haaber jeg, at det ærede Thing i Et og Alt vil dele med mig. Jeg troer ikke, at der her findes en Gæste, der ikke vil Islands Vel ligesaameget som Danmarks Vel; men der skal handles og der maa ikke tales for længe om en Sag. Blicher denne Sag atter voldgivet til en Commission, saa ville vi faae det samme Bognmandslæs, som jeg kaldte det, suppleret med nok en Byrde at trække frem, og naar faaer Island da sin velbegrundede Ret? maastee aldrig; vi gaae da eet Skridt tilbage istedetfor frem; men man kan da ikke gaae længere tilbage end at tage og sætte dem i Dyrclassen, thi saaledes have de været behandlede fra tidligere Tid. Althinget har accepteret et Forslag, som lider af mange Mangler, nemlig det, der blev os forelagt i forrige Sessions første Afsnit; dette Forslag har Althinget i al Beskedenhed modtaget, idet det har meent, at en lille Ting er at holde fast i er bedre end intet. Men jeg mener Nei. Skal der gives Noget, skal det gives heelt og ikke deelt; Retfærdigheden skal stee Hyldest for Islands Vedkommende. Jeg veed ikke, paa hvilken Maade Regjeringen troer det muligt, at en saadan Sag som denne skal kunne, ved at gaae gjennem en Commission, komme frem i den Session, vi ere inde i, uden at det vil blive saa seent, at den, ligesom tidligere, maa lægges paa Hylden; det er tidnok og hvorfor er det tidnok? fordi det

ikke haster med det; men Island lider herunder, og det bør det ikke, og enhver af os, der er her tilstede, bør virke for, at de nyde deres Ret, den Ret, som Retfærdighed og Billighed i mange Aar har tilsagt dem. Jeg tvivler ingenlunde om den høitagtede Indenrigsministers ærlige Sindelag mod Island, idet han har erklæret, at Commissionen var sammensat af local- og sagkyndige Folk, og jeg troer ogsaa, at han derved har villet tilfigte en yderligere Prøvelse af denne Sag; men jeg tør forsikre, og det med Haanden paa Hjertet, at der maa nedfattes hvilkensomhelst Commission af saa local- og sagkyndige Folk, der kan opdrives i hele Landet, og den vil dog ikke komme til andet Resultat end det, hvortil General-Lodskammeret i sin Tid kom, at der nemlig skal være fri Handel og Virksomhed paa Island; det skal man stræbe efter. Jeg skønner tilførelig ikke rettere, end at, hvis denne Sag endnu skal staae længe hen — det er en Smerte for mig at maatte udtale det — Island da lider Uret; hvis denne Sag atter bliver lagt paa Hylden da — det erklærer jeg her i Danmarks Rigsdag — lide Islanderne Uret, og det bør dog ikke stee. Den høitærede Indenrigsminister har ikke udtalt eller bestemt sagt, hvilken Dag vi kunne vente dette Lovforslag, og dette kan jeg jo heller ikke sige noget imod; men denne ubestemte Udtalelse om, at Sagen vil fremkomme, uden at det siges, om den vil komme tidligt eller seent, er mig ikke nok paa Islands Vegne. Jeg ønsker en bestemt Udtalelse, om vi i Løbet af de næste 8 Dage kunne vente at faae Lovforslaget forelagt Thinget, enten dette Thing eller det andet — maastee findes der i det andet Thing flere handelskyndige og localkyndige Folk, end her — ligesom get hvor, blot at det kommer frem i Løbet af 8 Dage. Men seer Regjeringen sig ikke istand til dette, saa maa jeg med Bedrøvelse erklære, at Island stee Uret.